

slaget gennemført just saaledes, som vi havde ønsket det her i Tinget. Derfor var jeg og mine Meningsfæller ikke tilbøjelige til at gaa ind paa det af det ærede Medlem for Skelskør (Scavenius) og hans Meningsfæller stillede Forslag og støtte det, thi det, der er det væsentlige ved dette Forslag, er jo dog kun, at det forhøjer den disponible Kapital, der fordres hos Arbejderne, med 100 Kr. Ændringsforslaget forlangte altsaa 500 Kr. i Stedet for 400 Kr., medens Landstinget krævede 800 Kr. Jeg kunde gaaet med dertil, især naar der paa Finansloven kunde blive bevilget en passende Sum til Understøttelse til Foreninger, som havde sat sig til Op-gave at hjælpe til at skaffe Jord til Hus-mændene. Det var jo egentlig den aller-første Tanke, der kom op angaaende dette Spørgsmaal, at det skulde løses gennem private Foreninger. Naar det kunde været løst paa den Maade som nu antydet af det ærede Medlem for Skelskør og særlig med Understøttelse af Staten, vilde jeg fundet, det var rigtig heldigt. Imidlertid vakte dette Forslag jo en Del Modstand. Det kunde ikke accepteres fra nogen Side. Landstinget vilde jo ikke gaa saa vidt, og Folketinget vilde være noget tilbageholdent over for de 100 Kr., som forlangtes mere, og derfor kunde der ikke komme noget ud af det. Jeg har imidlertid det Haab, at man fra alle Sider vil være forhandlingsvenlig og fra Landstingets Side navnlig ikke holde for stærkt paa de tidligere opstillede Fordringer, men komme i Møde næste Gang, dette Spørgsmaal kommer til Forhandling, og jeg vil ønske, det maa komme til Forhandling og finde sin Afgørelse i den kommende Samling. At det ikke er blevet afgjort endnu, er jo kedeligt nok for Arbejderstanden, som staar og venter paa dette vigtige Spørgsmaals Løsning, og det saa ikke kan finde sin Løsning. Da jeg og mine Meningsfæller, som have taget dette Standpunkt, dog have set, at det ikke kunde gennemføres, er det en Selvfølge, at vi stemme med Flertallet for at føre Forslaget tilbage til Folketingets Affattelse.

Scharling: Lige saa meget som jeg beklager, at ogsaa denne Sag ikke bliver til noget, ligesaa forundret maa jeg tilstaa at være over den Holdning, som dette Tings Repræsentanter i Fællesudvalget have indtaget, en Holdning, der ganske vist ikke er bleven mig forstaaeligere efter den Ud-vikling, der er kommen fra den ærede Ordfører. Jeg kan nemlig ikke se rettere,

end at den Holdning er ganske i Strid med de Principper, som dette Ting ellers plejer at forfægte, og navnlig i Strid med den af dette Ting hævdede Nej-Teori. Den fore-liggende Sag drejer sig jo om en Bevilling af Statskassens Midler til at tilvejebringe Huslodder for Landarbejdere, en Bevilling, som ved Loven skulde fastslaaes for 5 Aar. Ved saadanne Sager plejer Tinget at hævde, at det Ting, som holder paa den mindre Bevilling, er den stærkeste, og at det andet maa give efter, men man plejer ikke at gøre gældende, at saa bliver Standpunktet, at der slet intet bevilges. Nu vil man maaske sige, at herom er det ikke, at Striden har staaet; det er kun et af Strids-punkterne, og det vare vi maaske nok naaede til Enighed om. Men Hovedspørgs-maalet er dog det Beløb, som Landarbejderen selv skal have opsparret. Heller ikke forstaar jeg det Standpunkt, man her ind-tager. Det er dog ret givet efter alt, hvad der foreligger, at man kunde have naaet til en Lov, hvorved man gav de Landar-bejdere, som havde opsparret eller vare i Besiddelse af 600 Kr., Adgang til at faa Jordlodder paa billige Vilkaar ved Statens Hjælp. Nu siger man derimod fra dette Tings Side, at naar vi ikke kunne naa til at give dem, der have 400 Kr., Begunstigel-sen; saa vilde vi slet ikke give den til no-gen; heller ikke de, der ere i Besiddelse af 800 Kr. eller i alt Fald 600 Kr., faa saa Jordlodder. Dette er mig et ganske uforstaaeligt Standpunkt, og jeg kan ikke se rettere, end at netop, hvor Talen er om et Forsøg som dette, et socialt Forsøg, kunde det være rigtigst, at man tog, hvad man i Øjeblikket kunde faa, og begyndte inden for snævre Grænser; man vilde saa altid kunne gaa videre. Nu er det givet, at der vil gaa mindst 2 Aar, inden der kan blive Tale om, at nogen kan faa Ad-gang til at erhverve en Jordlod. Der kunde i dette Aar have været naaet, at adskil-lige — om end ikke saa mange, som dette Ting ønskede — kunde have faaet en Jord-lod, og det vilde have bidraget til at klare det, som er Stridspunktet, nemlig, hvorvidt der virkelig findes Landarbejdere, som have opsparret et saadant Beløb, eller hvorvidt det maa siges at være for stort, saa at man ikke finder nogen, der kunde komme i Be-tragtning. Det forekommer mig, at dette netop vilde have styrket dette Tings Stil-ling. Dersom det havde vist sig i det kom-mende Aar, at der ikke var Arbejdere nok, som havde været i Stand til at samle et saadant Beløb, blev Loven uden paktisk Betydning, og da vilde ganske sikkert dette